

Слѣдъ тѣзи толкова прочувствена и откровенна рѣчь на войводата, всички мълчаха. Дѣдо Желю, който бѣше най-много въ оппозиция и наваляше да ударимъ на Берковца, че стане що стане, най-напрѣдъ преклони вратъ и рѣче:

— Както ти намирашъ за добро, войводо. Ти си най-умния мѣжду насъ. Слѣдъ тебе сме тръгнали, слѣдъ тебе и ще измрѣмъ. Гдѣто ти, тамъ и ний.

— Слѣдъ тебе, слѣдъ тебе. Съ турцитѣ да се биемъ само, че гдѣто ще и да бжде, се съгласиха и другитѣ хъшове на предложението на войводата.

Войводата каза още нѣкоя друга дума за оправдание на намѣрението си и ни поръча да си лѣгнемъ, защото утрента въ тъмно ще потѣглимъ.

7.

ои любезни читатели, хайде да оставимъ четата да почива спокойно въ гостоприемния мѣнестиръ, а пъкъ ний да поразгѣдаме какво става на около. За да си съставимъ ясно понятие за дѣйствиата на българскитѣ чети и по-послѣ на Руско-българската доброволческа бригада, трѣбва да видимъ какво правятъ сърбитѣ и турцитѣ.

Видѣхме вече отнапрѣдъ, че сърбитѣ не на шега се готвеха за война. Турцитѣ пъкъ макаръ и да знаяха че сърбитѣ мърдатъ, но не вѣрваха, че Сърбия ще посмѣе да обяви война на силната си сюзеренка Турция. Тѣ смѣтаха, че нѣма на свѣта човѣкъ, който самъ да вика „ела вълко изешъ ме“, и си я караха по аговски — явашъ-явашъ. Когато нѣкои